

Він стоїть - Усміх говорить усе.

Ми не знаємо, - хто він. Ніколи раніше його не зустрічали. Привезли його в колясці його батьки до катедри в Коломійі. І ось він перед нами.

Як і всюди в Україні, де б ми не виступали з доповідями про Гарабандал, так і тут церква була вщерть виповнена вірними, які прийшли здалека і з близька. Вони прийшли поцілувати медалик, який цілувала Матінка Божа і надіялися на сцілення. Вони сходились вже на кілька годин перед назначеним часом. Хоч усі знали, що будуть увесь вечір на ногах (лавок тут немає), це нікому не перешкоджало. Їх провадила віра. Черги до сповіді все зростали. Люди чули й зрозуміли, як дуже важливим є підходити до медалика з чистим серцем і душею. Ніхто не спішив. Кожен був готовий

чекати. Вони знали, що ні я, ні Олена, не відійдемо, доки кожен не матиме нагоди підійти до молитви й поцілувати медалик цілований Богородицею.

О годині 4-ій по пол. почався молебен до Матері Божої. Людей зійшлося сотні, тисячі. Після молебня, отець Зіновий Касько представив нас. Тоді говорили ми ... про події в Гарабандалі, про послання Матері Божої, про моє сцілення. Говорили ми около години часу. Тоді, після загальної молитви, кожен міг підійти до одного з нас (до Олени, до мене, до отця Каська) для особистої молитви і щоби поцілувати медалик.

Цілування медаликів продовжувалося до пізнього вечора і, раптом, з'явився він. Йому було около 24 роки. Привезли його батьки. Він був паралізований. Батьки розказували нам, що він, до кількох років тому назад, був цілком здоровий, міцний, нормальний. Його великою мрією було піти в семінарію і стати священиком. Одного вечора пішов він кудись з товариством. Вернувшись до дому того ж вечора, ліг спати. Наступного ранку він вже не міг ворухнути ногами. Таким і залишився по сьогоднішній день. Але не тільки ноги були паралізовані, але втратив він і рівновагу тіла так, що навіть сидячи, не міг втриматися, а падав. І голови також не міг підвести. Таким ми його вперше побачили --- прив'язаним трьома чи чотирма поясами до коляски, щоби не впасти з крісла.

До почитання медаликів люди переважно ставали до черги: або до Олени, або до отця Каська, або до мене (у Львівській єпархії нам в молитві допомагав отець Теодор Пилявський). Але, коли до когонебудь із нас підходила особа в особливій потребі, тоді ми сходилися всі троє разом і молилися над тією особою гуртом. Так сталося і тут --- коли батьки привезли цього молодого чоловіка до нас, ми всі троє гуртом молилися над ним.

Коли ми почали молитву, хлопець заплакав. На його обличчі був такий невимовний смуток. Пам'ятаю до сьогоднішнього дня. Тоді сталося щось незвичайне. Один із нас мав сильне відчуття, що цього молодого чоловіка треба піднести з коляски. Ми відв'язали пояси, які прикріплювали його. Він був безмірно важкий, власної сили не мав ніякої. Мертвий тягар. Але нам все-таки вдалося, на очах сотень людей, підвести його. Всі очі були звернені на нас, як ми провадили, чи радше несли, його перед тетрапод.

Зрозумівши вагомість моменту, присутний з нами наш приятель, Богдан Шиптур, почав вголос співати Ісусову Молитву і молити вервицю. За ним і вся церква почала голосно співати й молитися. Звуки молитви наповнили церкву, а ми оточивши його і підтримуючи весь тягар його тіла,

продовжували нашу молитву за молодого чоловіка.

Тримати його було нелегко, але ми не переставали молитися. Верхня частина його тіла постійно перехилялася, але що це? ... ми запримітили, що його ноги ... починали нести його тягар! Люди в церкві стали молитися ще голосніше й зі ще більшою щирістю. Вони стукали в ворота самого неба. А ми далі молилися.

Тоді сталося щось неочікуване. На превелике здивування отця Каська й Олени, я сказав хворому, що ми зараз пустимо його і що він стоятиме сам. Всі на мене подивилися, але ні Олена ні отець Касько не засумнівалися. Молодий чоловік перелякався, але я запевнив його, що ми від нього не відступимо, тільки опустимо руки. Я сказав йому не боятися, мати надію на Господа і пам'ятати, що Матінка Божа з ним. Тоді, перед усіма присутніми, я сказав Олені й отцю Каськові опустити руки, щоби чоловік стояв сам, без підпори. Всі ми стримали віддих ... а він стояв, сам один! Спершу трошки непевно, дрижачи, але все таки стояв сам. Проходили довгі секунди. Кожна з них додавала йому все більше самовпевнення. Він почав стояти рівніше, випрямлюватись. Час до часу хапав когось із нас рукою але я казав йому пустити руку і він знову ставав сам один. А це та особа, яка лиш кілька мінут раніше, падала безвладно, коли її відв'язалося від спинки крісла! Пройшло ще кілька мінут. Молитви вірних в церкві перетворилися в моління прослави й подяки Господеві від усіх, хто був свідком цього прекрасного сцілення.

Після першого шоку усвідомлення, що він може стояти самостійно, обличчя молодого чоловіка перетворилося в одну прекрасну усмішку ... від вуха до вуха. Його усміх такий чудовий, розпромінений. Таке велике чудо! Всі присутні бачили його.

Який предобрий наш Господь і який милосердний, що дозволив усім нам бачити це сцілення. Не тільки тіло цього чоловіка було оздоровлене, але і його душа також. Як легко не один з присутніх був би з неохочений, якби цей чоловік упав. Скільки осіб відійшло б, зневірившись? Але Бог на це не дозволив. Навпаки, усі бачили з якою радістю й любов'ю на обличчі, той чоловік стояв на власних ногах.

Яка сила молитви! Але це не одна лиш наша молитва, що в той день оздоровила цього молодого чоловіка. Це були спільні молитви усіх присутніх. того дня в церкві. Так і ми молимося завжди один за одного і побачимо, які чудові благодаті можуть зійти на кожного з нас від Господа Нашого Ісуса Христа, через посередництво Його Пречистої Матінки.

д-р Михайло Рожелюк
січень, 2005 р.

P.S. Вищезгадане оздоровлення було засвідчене тисячами людей, присутніх в той час у церкві. Воно

також було зняте на відеофільм. Надіємося і молимося, що сьогодні, якщо Божа воля, цей молодий чоловік уже ходить власними ногами. На жаль, не знаємо, як він називається, але може, з часом, будемо знати. Слава Ісусу Христу.
